

Η «αμοιβή» της αγάπης

/ Γνώμες



Καθώς αύριο το πλήρωμα των Ορθοδόξων πιστών της ιστορικής και αγιοτόκου Μητροπόλεως Αργυροκάστρου επισήμως υποδέχεται το νέο Ποιμενάρχη, τον Μητροπολίτη κ. Ναθαναήλ, μια φωτογραφία από πολύ παλιά έρχεται να επικαιροποιήσει λίγο την ιστορική μνήμη.

• ***Του Ορφέα Μπέτση***

Πρόκειται πραγματικά γι αυτό που λέγεται ότι μια φωτογραφία χίλιες λέξεις. Και θέλει καλή μελέτη η φωτογραφία και περίσκεψη πλέον των χιλίων λέξεων. Για να καταλάβει κανείς έστω μια έκφανση του μυστηρίου της προνοίας του Θεού αλλά και της δύναμης της αγάπης.

Της αγάπης για το Χριστό που μετουσιώνεται σε αγάπη για τον άνθρωπο ως

δημιούργημα του...

Ο εικονιζόμενος Ιερομόναχος στη φωτογραφία είναι ο Αργυροκάστρου κ. Ναθαναήλ και τα παιδιά είναι πλέον μητέρες και πατέρες παιδιών στην ηλικία που τότε ήταν αυτά. Τότε δηλαδή το μακρινός πλέον 1992.

Και δεν είναι ζήτημα νοσταλγίας για πράγματα που συνέβησαν κάποτε. Είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού η ζωντανή ιστορία ανθρώπων αλλά και του πονεμένου τούτου τόπου.

Μάλλον καλός παρατηρητής μπορεί στο βλέμμα των παιδιών αυτών να διαπιστώσει και τον πόνο, και την ανησυχία... αλλά και την προσδοκία.

Και στην όλη στάση του Μητροπολίτη, του πατρός Ναθαναήλ όπως όλοι τον γνωρίζουν, τόσο νέος τότε, έκδηλη αυτή η αγαπητική αγκαλιά για να στηρίξει την ελπίδα που στον τόπο έλειπε τότε και που τόσο είχε ανάγκη.

Ορθότερα την έχει ανάγκη ο συγκεκριμένος τόπος, η συγκεκριμένη κοινωνία αλλά και κάθε άνθρωπος και σε όποιο χρόνο. Έχει ανάγκη από την αγάπη και από μηνύματα ελπίδος και παρηγοριάς.

Ο Μητροπολίτης Ναθαναήλ δεν ήταν τότε πλέον των 35 χρόνων και όμως παρακινούμενος από αγάπη και ιεραποστολικό ζήλο βγήκε από το Μοναστήρι του στο Άγιο Όρος, την Αγία Λαύρα, για να συνδράμει το κατά δύναμη την κοινωνία αυτή που αναζητούσε νέους ορίζοντες, άλλη προοπτική. Και δεν ήταν μια ιστορία μικρή και ούτε ρομαντική περιπέτεια. Και έγινε πνευματικός πατέρας ακόμη και πολύ μεγαλύτερων ανθρώπων από εκείνων. Μια σύγχυση γενεών που έχει την δική της ομορφιά. Έπρεπε να «ξεχρεώσει» κι εξαλείψει εκκρεμότητες για τις οποίες δεν ευθύνονταν – σε πολλές περιπτώσεις ούτε οι κάτοικοι της περιοχής, πόσο μάλλον εκείνος. Ταλαιπωρημένοι ως γνωστό από τον πολυετή αθεϊστικό διωγμό οι άνθρωποι είμασταν αβάπτιστοι, αστεφάνωτοι, ανεξομολόγητοι, ακοινωνήτοι...

Ήταν αυτό που ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος επισήμανε διαρκώς ότι όπου ο Θεός ανοίγει μια προοπτική θα πρέπει να την αξιοποιήσουμε δεόντως.

Μια μικρή έστω μετάβαση από τη Λαύρα στην έως τότε κλεισμένη και ως εκ τούτου απρόσιτη Αλβανία μετατράπηκε σε ιστορία τριάμισι δεκαετιών. Ο νεαρός κληρικός τότε ήρθε για λίγο κι έμεινε μόνιμα.

Για την ιστορία η φωτογραφία αυτή είναι στο παρεκκλήσι του Αγίου Δημητρίου στους Γιωργουτσάτες. Εκεί μεταβαίνουν οι πιστοί αθρόα – πόσο μάλλον τότε που τα χωριά ήταν γεμάτα – την Κυριακή του Θωμά και γίνεται μεγάλο πανηγύρι.

Ο πατήρ Ναθαναήλ, ο Μητροπολίτης Αργυροκάστρου που αύριο ενθρονίζεται περιβαλλόμενος από τα πνευματικά του «εγγόνια» πλέον, είχε κάνει Πάσχα στην μακρινή Νάρτα στον Κόλπο του Αυλώνα.

Είχε έρθει στη Δρόπολη να βοηθήσει για την Μεγάλη Εβδομάδα και την Διακαινίσημο. Ο Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος που βρίσκονταν στα Τίρανα ως Πατριαρχικός Έξαρχος είχε πληροφορηθεί – άγνωστο πως την παρουσία αυτή- και βρήκε –δεδομένων των συνθηκών άγνωστο επίσης πως τρόπο τηλεφωνικής επικοινωνίας – και τον είχε παρακαλέσει να μεταβεί στους αδικημένου αδελφούς για το πρώτο ελεύθερο Πάσχα. Διότι οι Δροπολίτες κοντά στα σύνορα κάτι θα άκουγαν και κάποιος άλλος ιερωμένος θα τους έδινε Αναστάσιμο Φως.

Όλα τούτα αποδείξεις της Θείας Οικονομίας και το σημαντικότερο ότι ως «αντίδωρο» της δικής του θυσίας και των αγώνων, αμοιβή αγάπης, καλείται ως Ποιμενάρχης ενός ποιμνίου που αγάπησε και του έγινε μέλος...